

[Valdemar Thomsen.]

Regeringen sejrede stort. Der skal en bred Ryg til at bære gode Dage. Bare det nu ikke vil vise sig, at det har været for megen Lyksalighed for den højtærede Statsminister paa een Gang! En mægtig Valgsejr var det, og nu oven i Købet Masser af nye Medailler til den gamle Samling. Intet Under, at Partiets nye Ordfører i Gaar var ved at sprække af Vigtighed. Men altsaa; Regeringen sejrede og har naturligvis som den sejrende baade Ret og Pligt til at fortsætte. Men det var ikke Socialismens Idé, der fik Vælgernes Velsignelse. Socialismens Idé gaar, saa vidt jeg har forstaaet, ud paa at bedre de økonomisk forurettedes Kaaar.

Nej, det er et tilfældigt Flertal, iblandt tidligere Konservativt, nybagte Millionærer i Storindustrien og Højfinansens, der, selv om det gaar ud over andre, er parate til at tage de Fordele, som Systemet byder, en Politik, der overhovedet intet har med Frihed, med Lighed og med Broderskab at gøre. Hvad Konsekvenserne af dette politiske Sammenrend, der her er Tale om, nødvendigvis maa blive, er der for mig ikke Tvivl om, men der vil blive rig Lejlighed til at komme ind paa det, efter at Statsministeren har tilkendegivet, om han fortsat vil tage Ansvaret for en saadan Politik, eller om Statsministeren, Regeringen virkelig agter at imødekomme Landbrugets Krav om økonomisk Ligeret med alle øvrige Borgere.

Det er vel unødvendigt at gøre opmærksom paa, at denne Enighed for faa Maaneder siden kom til Udtryk gennem Odense-Mødet, gennem Bondetoget, og at den ogsaa gav sig Udslag ved det Valg, der nu er afholdt den 22. Oktober, og hvor over 50 000 Vælgere utvetydigt lagde for Dagen, at de ikke godvilligt vilde finde sig i de Arbejdsvilkkaar, som den nuværende Regering behager at diktere. Vi bliver altsaa efterhaanden nogle Stykker, som forstaaar, at det i vor overorganiserede Tid ikke er nok at have Ret, men man maa ogsaa have Mod og Vilje til at kæmpe for denne Ret og Mod til at anvende de Midler, der giver positive Resultater. Efter Valget den 22. Oktober maa det, skulde man synes, staa klart for alle, at kun det organiserede Landbrug vil være i Stand til at standse Statssocialiseringen og den Leven højt paa andres Bekostning, som nu praktiseres. Det Misbrug, der i denne Tid, aabenbart systematisk, gøres af en stor Del af den partipolitiske Presse gennem en uvederhæftig Agitation med det Formaal at ødelægge Landbrugernes Sammenslutning, øde-

lægge Erhvervsudvalget, det er, som Forholdene har udviklet sig, og det maa staa klart for alle efter Valget den 22., i Virkeligheden noget af det skammeligste, dansk Landbrug har været ude for. Ikke mindst under Valgkampen var det klart, at ogsaa og maaske navnlig de Blade, som Landbruget opretholder, med Forsæt søger at ødelægge Landbrugets erhvervsøkonomiske Sammenhold. Der spilles højt Spil af de Herrer Redaktører, højere, end de maaske selv aner. De 50 000, der stemte paa Det frie Folkeparti, vilde være blevet til nogle Hundrede Tusinde, hvis det havde været muligt at faa Sandheden spredt over det ganske Land. Det frie Folkeparti var paa alle Maader handikappet. Rammerne for vort Organisationsarbejde er ikke bygget op, Partiet har ikke nogen egen Presse, og naar dertil kommer, at alle større partipolitiske Blade falder over os som glubende Ulve, ikke mindst de Aviser, som vi selv i stor Udstrækning er med til at finansiere hvert Kvartal, synes jeg, man maa sige, at vi har hævdet os paa en særdeles smuk Maade. Maaske det kan medføre, at vi i Fremtiden kan blive forskaanet for de hykleriske Bebrejdelser for, at vi sidder her paa et andet Partis Stemmer. Nej, vi er her, og vi bliver her. Selv om vi foreløbig mangler baade Presse og Penge, saa regner vi bestemt med, at det, at vi har Livets Ret paa vor Side, i det lange Løb vil opveje alt andet, og Valgdagen gav i den Henseende et tydeligt Fingerpeg.

Nu lagde jeg nok i Gaar Mærke til, at Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. Krag, i sin Omtale af Det frie Folkeparti nævnte Ordet Stræber. Ja, undskyld jeg siger det, men den Omstændighed, at det var det ærede Medlem Hr. Krag, der raabte Stræbere efter os, gør, at vi virkelig kun kan opfatte det som en Kompliment, og mere er der i Grunden ikke at sige om den Ting.

Nej, saa var den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, anderledes højt oppe, men han vidste rigtignok heller ikke, hvad han fantaserede om, da han var saa uforsigtig at tale om Skraalhalse og Æreskændere. Forholdet er nemlig det, at det ærede Medlem, der i Gaar vovede at tale om Æreskændere, er den samme Mand, som for faa Maaneder siden fra denne Talerstol beskyldte en Kollega i dette høje Ting for at være optraadt som Marodør og Spyttslikker. Ikke sandt, den ærede Ordfører, der altsaa ikke under sig ved at tale om Lignøvere og Spyttslikkere, han skal nok være den rette til paa Regeringens Vegne og i Velanstændighe-